

Зокрема, більшість досліджень включає аспекти, що стосуються (1) сприйняття емоцій (власних та інших людей), (2) регулювання власних емоцій, (3) регулювання емоцій інших людей і (4) стратегічне використання емоцій.

Список використаної літератури:

1. Ashkanasy N. M., and Daus C. S. (2005). Rumors of the death of emotional intelligence in organizational behavior are vastly exaggerated. *J. Organiz. Behav.* 26, P. 441–452.
2. Boyatzis R., Rochford K., and Cavanagh K. V. (2017). Emotional intelligence competencies in engineer's effectiveness and engagement. *Career Dev. Int.* 22, P. 70–86.
3. O'Boyle E. H. Jr., Humphrey R. H., Pollack J. M., Hawver T. H., and Story P. A. (2011). The relation between emotional intelligence and job performance: a meta-analysis. *J. Organiz. Beha.* 32, P. 788–818.
4. Pérez J. C., Petrides K. V., and Furnham A. (2005). Measuring Trait Emotional Intelligence. *Emotional intelligence: An International Handbook*, ed R. Schulze and R. D. Roberts (Cambridge, MA: Hogrefe & Huber), P. 181–201.
5. Petrides K. V., Mikołajczak M., Mavrouli S., Sanchez-Ruiz M. J., Furnham A., and Pérez-González J. C. (2016). Developments in trait emotional intelligence research. *Emot. Rev.* 8, P. 335–341.
6. Roberts R. D., Zeidner M., and Matthews G. (2001). Does emotional intelligence meet traditional standards for an intelligence? Some new data and conclusions. *Emotion* 1:196.
7. Salovey P., and Mayer J. D. (1990). Emotional intelligence. *Imag. Cogn. Persona.* 9, P. 185–211.
8. Van Rooy D. L., Viswesvaran C., and Pluta P. (2005). An evaluation of construct validity: What is this thing called emotional intelligence? *Hum. Perform.* 18, P. 445–462.

Ходотаєв Артем Андрійович

здобувач вищої освіти

другого (магістерського) рівня вищої освіти
Дніпровського гуманітарного університету

Науковий керівник :

Пріснякова Людмила Макарівна

кандидат психологічних наук, доцент,
завідувач кафедри психології

Дніпровського гуманітарного університету

**ОСОБЛИВОСТІ СОЦІАЛЬНОГО ЯВИЩА
В МЕЖАХ СПРИЙНЯТТЯ ДЕВІАЦІЇ**

В межах дослідження девіації необхідно розуміти, що як явище воно присутнє людині в цілому. Але при цьому варто зазначити, що в межах підліткового періоду прояв девіації в цілому більш високий ніж у інші періоди функціонування людини.

Власне по-перше це обумовлено біологічними чинниками, а по друге соціальними. Й тут варто більше приділити увагу виокремленню та аналізу соціального явища як такого. Власне в межах які мають свій вплив на підліткову структуру тут може бути розмежування на такі складові, як:

- мікросоціальне середовище;
- макросоціальне середовище.

В цих межах ми до ланки мікросоціального відносимо таку структуру як сім'я та її оточення (сюди можна відносити наприклад близьких друзів). А до макросоціального ми відносимо власне прояв соціуму як загалом, тобто його будь-якого прояву.

В межах соціального в період підліткового прояву характерним повстає перехід для осмислення та орієнтації (у першу чергу соціальної та нормативної) власне від мікросоціального до макросоціального. Тобто, повстає орієнтація в першу чергу на колектив, з яким йде систематичне ототожнення та комунікація. Для підлітків це можуть бути прояви в першу чергу орієнтація на людей в межах навчального класу.

Характерним тут також повстає створення певних ідеалів та розмежування власне цієї групи (до якої апелює певна конкретна людина). У цьому розумінні розмежування може породжувати систему відносин, яка поступово може власне повстати на шлях девіації.

Також в межах соціального середовища вагомим фактором є прояв самого соціального спектру який зумовлює власне соціальне навчання. В цьому розумінні йдеться про соціально стабільне та нестабільне явище соціуму, яке власне зумовлює спектр соціалізації людини як такої.

Для стабільного соціуму важливим повстає явище утримання системи в межах стабільності, яке зумовлює в своїм прояві функціонування ієрархічного спектру, надання більшій концетрації на певну людину та ланку людей. В цей самий час для такого соціуму характерним є власне проявлення системного прояву щодо будь-якої поведінки, що відхиляється оскільки це зумовлюється проявом можливості втрати стабільності соціуму. В таких межах комунікація має свою системність. Також тут можна зауважити те, що характерним повстає низка варіативність прояву девіації як з позитивною позначкою так й з негативною. Оскільки це знов таки має прояв захисту соціальної стабільності. Отже характерним для соціального середовища (стабільного) повстає проявлення низької лабільності варіативності, власне проявів позитивної девіації. Також характерним тут повстає можливість та явище побудови поведінки, під явищем норми яке домінує у певному суспільстві. Позитивним моментом тут власне виступає стабільність мета якої утримувати нормальний розвиток та унеможливити розвиток негативної девіації, що є своєю селекцією.

Для явища з низькою соціальною стабільністю є власне прояв системи толерування (в певному роді) прояву девіації, оскільки в межу неможливості забезпечити стабільний нагляд та апелювання до побудови системної соціальної поведінки, йде власне прояв явища де толерування до девіантної

поведінки вище, але треба зазначити, що це не стосується негативної девіації. Також в межу соціальної нестабільності є власне апелювання до вищої конкуренції. Оскільки знов таки через нестабільність повстає явище неможливості забезпечити більш-менш високий розподіл, що в своєму явищі породжує конкуренцію. Також характерним повстає більший прояв негативної девіації, оскільки це зумовлено нестабільністю соціуму. Власне цей прояв нестабільності породжує негативну девіацію, але в цілому соціум на відміну від стабільного повстає на більш толерантну позицію щодо девіації негативної та позитивної. Оскільки через прояв позитивної селекції будується система зміни як власне соціальної ланки так й конкретного індивіду. Основною відмінністю тут повстає знов таки між стабільним та нестабільним соціумом явище порогу сприйняття девіації.

Список використаної літератури:

1. Максимова Н. Ю., Толстоухова С. В. Соціально-психологічний аспект профілактики адиктивної поведінки підлітків та молоді. Київ, 2000.
2. Гаулд Г., Левинсон Д., Вейлант Д. Ступени життя. *Наука и жизнь*. 1977. № 2. С.135-136.

Цапліна Світлана Анатоліївна

здобувач вищої освіти

другого (магістерського) рівня вищої освіти
Дніпровського гуманітарного університету

Науковий керівник:

Пашко Антоніна Олександрівна

кандидат психологічних наук,

доцент кафедри психології

Дніпровського гуманітарного університету

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ІГРОВОЇ КОМП'ЮТЕРНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ В МОЛОДШОМУ ШКІЛЬНОМУ ВІЦІ

Сьогодні інформаційні технології в цілому, і комп'ютерні зокрема, впливають як на суспільну свідомість, так і на формування індивідуальності кожної людини. Батьки намагаються зробити так, щоб їх дитина була «не гірша за інших», мала персональний комп'ютер та вихід до Інтернету. Різко збільшилась кількість комп'ютерних клубів, а також дітей та підлітків, які вміють працювати з комп'ютерними програмами, в тому числі грати в комп'ютерні ігри.

Звичайно є позитивні моменти від комп'ютеризації, серед яких можна назвати розширення освітнього та культурного простору. Але, нажаль, найчастіше комп'ютер для дитини стає не засобом розвитку (культурного,